

Att vara barn.

På berget vid mitt barndomshem
där vinbergssnäckor kröp omkring
mellan hjärtbergenior och jättebjörnlokor
hade ett rivet hus lämnat tegelstenar efter sig
varav man kunde bygga en koja

och ifrån bergets topp kunde jag
likt upptäcktsresande Humboldt se världen
och förstå hur hela universum hänger samman
- eller i alla fall min värld -
med det oskyldiga högmod bara ett barn kan besitta.

Det är inte lätt att vara barn
när varje känsla är ett väldigt berg,
varje vattenpöl en sjö,
varje ögonblick du är ensam
är du övergiven,
och världen har inga begrepp
att hänga känslorna på -

men ur den obegripliga världen
växer barnets värld
till en plats där framtiden är obegränsad.

Ibland tycks det mig
som om hela min uppväxt
var mellan bibliotek
ut ur ett och in i nästa

från stadsbiblioteket
där mamma lämnade mig några timmar
i mumintrollens sällskap
via lågstadsbiblioteket med högt innertak
där jag läste om primtalssåll

till schacktimmarna med Johan och Per-Erik
i högstadiets bibliotek i en vindslokal.

Jag minns en afton
på gränsen mellan vinter och vår
i en kranskommun tidigt åttiotal
när Ebba Grön var som störst
och Ebba hette hon i klassen

och mormor hämtade från skolan
och över vinterstigen skimrade Vintergatan
längs vägen hem lurade troll bakom vartannat träd

men mormors hand omslöt min
och höll borta allt ont
och mormor som sedan blev så tunn,

men livet är långt, konsten är kort,
och musiken har förvandlats till ett mörker
där stjärnor bara ibland blinkar till.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Unmetronomic med Poeter.se id #50176 innehar upphovsrätten